

Sedința publică din data de
Complețul compus din:
PREȘEDINTE
GREFFIER

Pentru astăzi fiind amânata pronunțarea asupra cererii formulate de reclamanta
în contradicție cu pârata DIRECȚIA GENERALĂ A FINANȚELOR PUBLICE
, având ca obiect „suspendare executare acr administrativ”.
La apelul nominal făcut în ședința publică la pronunțare se constată lipsa
și a pârătei DIRECȚIA GENERALĂ A FINANȚELOR PUBLICE
Procedura legal îndeplinită.
Dezbaterea în cauză de față au avut loc în ședința publică din data de
în
sensul celor consensuate prin încheierea de ședință din acea zi, care face parte integrantă din
prezenta, iar instanța din lipsă de timp pentru delibereare, a amânat pronunțarea cauzei pentru data
de și apoi la data de

TRIBUNALUL

Constată că prin cererea înregistrată la aceasta instanță sub nr. sus menționat, reclamanta
PUBLICE
a solicitat să se dispună anularea deciziei nr. în data de
privind soluționarea contestației formulate de reclamanta împotriva Deciziei de Impunere
nr. și a Raportului de Inspecție Fiscală nr.
Impunere nr și a Raportului de Inspecție Fiscală nr.
de judecată.
În motivarea cererii se arată că prin contestația formulată și înregistrată la D.G.F.P.
sub nr s-a solicitat anularea Deciziei de Impunere nr și
a Raportului de Inspecție Fiscală nr , arătând care sunt motivele pentru care nu
poate fi considerată persoana plătitoare de TVA.
În urma contestației mai sus amintite s-a emis decizia nr.
prin care s-a
respins contestația formulată și prin care s-au menținut ca și legale actele atacate, pentru rațiuni
de interpretare a legii ce trădează un abuz sfidator la adresa reclamantei, în încercarea de a
suplinimenta veniturile bugetare.
În fapt, reclamanta a fost subiectul unei inspecții fiscale privind Taxa pe Valoare
Adăugată (TVA), perioada verificată fiind 2006-2009. Inspecția fiscală s-a desfășurat în perioada
și a avut ca obiectiv stabilirea cuantumului T.V.A. datorat de
reclamanta.

În urma inspecției, organele de inspecție fiscală au întocmit raportul de inspecție fiscală și
Decizia de Impunere privind obligațiile suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală și
nr..
ce au făcut obiectul contestației. Prin titlul de creanță s-au stabilit:
- TVA de plată aferent perioadei 30.05.2006 – 19.03.2009 în sumă de
- Majorări de întârziere aferente perioadei 25.02.2008 – 25.02.2010 în sumă de lei.
Constatarile organelor de inspecție fiscală sunt nelegale, întrucât:

Reprimis m...

Suma de plată imputată reprezentată TVA aferent unor tranzacții imobiliare pe care reclamanta le-a efectuat în perioada supusă controlului și care au avut ca obiect înstrăinarea unor imobile terenuri.

Organul de inspecție fiscală a apreciat că operațiunile de vânzare cumpărare efectuate de reclamantă în perioada aratăată ar fi operațiuni de natură a genera obligația de plată TVA. Potrivit raportului de inspecție fiscală și deciziei de impunere constatate i-a fost „atribuită” calitatea de persoană impozabilă cu TVA.

În primul rând reclamanta este persoană impozabilă în sensul art.127 alin.2 Cod fiscal – text invocat de organul fiscal ca temel legal al impunerii – neavând calitatea de producător, comerciant sau prestator de servicii.

- „producători” sunt agenți economici ce fabrică (manufacturează) anumite bunuri;
- noțiunea de „comercianți” nu are în vedere în nici un caz comercianții definiți conform Codului comercial, ci acele persoane care își desfășoară activitatea în ramura „comerț”, adică cumpără și revând (en gros, en detal) produse, mărfuri. Această concluzie se impune și deoarece între comercianții definiți de Codul comercial se numără și „producătorii” și „prestatorii de servicii” la care face referire legislația TVA;
- „prestatorii de servicii” sunt cei care, tot din punct de vedere tehnic, nu fac nici producție, nici comerț, ci activități de reparatii, consultanță, intermediere etc.;

Pe de altă parte, tranzacțiile imobiliare pe care le-a efectuat nu au avut caracter de continuitate și nu au rezultat din exploatarea bunurilor imobile în înțelesul normelor Codului Fiscal sau a Normelor Metodologice de aplicare a acestuia.

Imobilele ce au făcut obiectul tranzacțiilor vizate de organul fiscal au fost achiziționate și imobilele ce au făcut obiectul tranzacțiilor vizate de organul fiscal au fost achiziționate și în vederea realizării unei ferme pentru care să urman a fi utilizate în scop, personal respectiv în vederea realizării unei ferme pentru scopului în care au fost achiziționate și nu au vizat sub nicio formă realizarea unui venit cu caracter de continuitate.

Pe de altă parte, încercarea de a încadra activitățile de vânzare terenuri care constituie operațiuni „uno ictu” în categoria veniturilor cu caracter de continuitate din exploatarea bunurilor, așa cum se procedează prin dispozițiile punctului 3 alin.(1) din Normele metodologice, nu poate fi acceptată. Normele metodologice nu pot adăuga la lege și cu atât mai mult nu pot contrazice legea în sine.

Cum dispozițiile art.13 din Codul de procedură fiscală referitoare la interpretarea strictă a normelor fiscale sunt încă în vigoare, această încercare de extindere a textului Tezei a II-a a art.127 alin.(2) de la activitățile de închiriere la cele de vânzare reprezintă o adăugire nepermisă la text, adăugire ce nu se sprijină pe nici un criteriu rațional de interpretare prin analogie: între situația analizată (vânzarea de terenuri) și textul legal (obținerea de venituri cu caracter de continuitate din exploatarea bunurilor) nu există nicio legătură demonstrabilă.

Mai mult, textul la care organul de inspecție fiscală face referire, respectiv art.127 alin.2 se referă la „veniturile cu caracter de continuitate obținute din exploatarea bunurilor”.

Astfel cum de altfel și reține organul fiscal, așa-zisa activitate economică, desfășurată de reclamantă care ar genera TVA se referă la tranzacții imobiliare, respectiv înstrăinări de imobile și nu la exploatarea acestor bunuri cum ar fi, bunăoară închirierea acestora sau leasing-ul imobiliar. Aceste din urmă activități presupun operațiuni continue, repetate, de natură să pună în valoare bunul fără a-i consuma substanța și presupun obligatoriu ca acesta să nu iasă din patrimoniul contribuabilului așa cum este cazul vânzării.

Mai mult, reclamanta nu are calitatea de comerciant și nici nu a desfășurat o activitate economică care să îi atragă calitatea de persoană impozabilă cu toate obligațiile ce decurg din această calitate. Operațiunile reclamantei nu au caracter comercial, ci caracter civil.

În prezent nu există baza legală care să permită impozitarea cu TVA a vânzării de imobile de către persoanele fizice, achiziționate pe cont propriu astfel încât o astfel de impozitare apare ca nelegală și abuzivă.

În probațiune la dosar s-au depus înscrisuri și s-au audiat martorii și
 propuși de reclamantă.
 Părata DIRECȚIA GENERALĂ A FINANȚELOR PUBLICE a formulat
 întâmpinare în cauză (fila 39 la dosar) prin care a solicitat să se respingă acțiunea ca neîntemeiată,
 iar în dezvoltarea motivelor din întâmpinare se arată că în fapt, în perioada 2006-2009
 a realizat tranzacții constând în vânzări de terenuri construite și imobile.
 Potrivit „listei nominale beneficiar de venit conform declarației 208” emisă de MFP-
 ANAF, contestatelor efectuate în perioada 2006-2009 în valoare de lei.
 Urmare a verificării informațiilor transmise de către notarii publici și documentelor puse
 la dispoziție de către organele de inspecție fiscală au constat că din cele 14
 tranzacții, contestatare a prezentat un număr de 11 contracte de vânzare care corespund celor din
 lista nominală, în celelalte 3 cazuri contribuabila a avut calitatea de mandatar.
 Față de contractele de vânzare cumpărate cuprinse în lista nominală, contestatare a mai
 prezentat un număr de 8 contracte de vânzare cumpărate aferente unor tranzacții imobiliare
 efectuate de în coproprietate cu în perioada 2006-2009 în valoare de lei.
 În perioada 30.05.2006 - 19.03.2009 contestatare a realizat un număr de 19 tranzacții în
 valoare totală de lei, activitatea având caracter de continuitate, fără să solicite
 înregistrarea ca persoană impozabilă în scopuri de TVA și nici ca persoană fizică care
 desfășoară activități economice în mod independent sau exercită profesii libere.
 Organele de inspecție fiscală au constat că operațiunile realizate de către petenta
 reprezintă operațiuni cu caracter economic, care nu sunt scutite de taxa pe valoare adăugată și
 pentru care doamna , avea obligația de a se înregistra în scopuri de TVA după
 depășirea plafonului de scutire stabilit conform legii.
 Analizând actele și lucrările dosarului, instanța reține următoarele:
 Prin decizia de impunere nr.25/26.02.2010, organele de inspecție fiscală din cadrul DGFP
 - Activitatea de Inspectie Fiscala au stabilit suplimentar în sarcina reclamantei obligații
 de plată TVA în valoare de lei și majorări de întârziere aferente TVA de plată în
 valoare de lei (fila la dosar).
 În Raportul de Inspecție Fiscală nr. (fila 89 la dosar) organele de
 inspecție fiscală aparținând Părții Direcția Generală a Finanțelor Publice au reținut că
 în urma unui număr de 19 tranzacții imobiliare efectuate în perioada 2006-2009, contribuabila a
 încasat suma de lei conform „lista nominală beneficiar de venit conform
 declarației 208”, astfel rezulta că activitatea desfășurată de contribuabila a fost realizată în scopul
 obținerii de venituri, având caracter de continuitate, fapt pentru care trebuia ca în baza legislației
 în vigoare să se înregistreze la Administrația Finanțelor Publice ca persoană impozabilă în
 scopuri de TVA și în consecință să devină plătitor de TVA, lucru care nu a fost realizat de
 aceasta.
 Ca temeiuri juridice organul de inspecție fiscală a reținut dispozițiile art.126 alin.1 și 2,
 art.127 alin.1, art.152 alin1 Cod fiscal, pct.2 alin.1 și pct. 66 alin./20042 din HG nr.44 pentru
 aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Codului fiscal.
 Reclamanta critică deciziile și raportul de inspecție fiscală în litigiu sub patru aspecte:
 1) - reclamanta nu este persoană impozabilă în sensul art.127 alin.2 din Codul fiscal;
 2) - tranzacțiile imobiliare efectuate nu au avut un caracter de continuitate și nu au
 rezultat din exploatarea bunurilor imobile;
 3) - reclamanta nu a calculat sau dedus TVA;
 4) - tranzacțiile imobiliare efectuate au avut caracter civil, și nu comercial.
 Susținerile reclamantei sunt nefondate.
 Referitor la primul motiv din cererea de chemare în judecată respectiv acela că
 reclamanta nu este persoană impozabilă în sensul art.127 alin.2 din Codul fiscal:
 Potrivit art.127 alin.2 Cod fiscal „(1) În sensul art.127 alin.(2) din Codul fiscal, obținerea
 de venituri de către persoanele fizice din vânzarea locuințelor proprietate personală sau a altor

bunuri care sunt folosite de către acestea pentru scopuri personale, nu va fi considerată activitate economică, cu excepția situațiilor în care se constată că activitatea respectivă este desfășurată în scopul obținerii de venituri cu caracter de continuitate în sensul art. 127 alin. (2) din Codul fiscal".

Textul de lege susindicat prevede că persoana impozabilă este și cea care exploatează bunuri corporale sau necorporale, în scopul obținerii de venituri cu caracter de continuitate, fiind lipsit de relevanță juridică împrejurarea că reclamanta nu este comerciant în sensul definit de Codul comercial.

În Directiva I 12/2006CE se arată, de altfel, că statele membre pot considera ca persoană impozabilă orice persoană care efectuează, ocazional, o operațiune legată de activitățile prevăzute la art. 9 alin. 1 paragraf 2 și, în special, una dintre următoarele operațiuni:

- a) livrarea unei clădiri sau a unor părți ale unei clădiri și a terenului pe care se află clădirea,
- b) livrarea de terenuri construite.

Referitor al doilea motiv din cererea de chemare în judecată, respectiv acela că tranzacțiile imobiliare efectuate nu au avut un caracter de continuitate și nu au rezultat din exploatarea bunurilor imobile:

Reclamanta a achiziționat un teren împreună cu

achiziționat terenuri în
care le-a revândit în scurt timp de la achiziționare (în termen de până la un an), astfel rezultă cu claritate intenția petentei de a desfășura activitate economică producătoare de venituri cu caracter de continuitate.

Vânzarea succesivă a 14 terenuri pe perioada 16.01.2008 - 19.03.2009, în scopul obținerii de venituri arată caracterul de continuitate al activității reclamantei.

Referitor la motivul al treilea din cererea de chemare în judecată, respectiv acela că reclamanta nu a calculat sau dedus TVA:

Trebuie avută în vedere împrejurarea că obligația reclamantei ca persoană impozabilă de a se înregistra în scopuri de TVA rezultă din dispozițiile art. 153 alin. 1 Cod fiscal care prevede că:

- (1) Persoana impozabilă care este stabilită în România, conform art. 125 indice 1 alin. (2) lit. b), și realizează sau intenționează să realizeze o activitate economică ce implică operațiuni taxabile și / sau scutite de taxă pe valoare adăugată cu drept de deducere trebuie să solicite înregistrarea în scopuri de TVA la organul fiscal competent, după cum

urmează:

- b) dacă în cursul unui an calendaristic atinge sau depășește plafonul de scutire prevăzut la art. 152 alin. (1), în termen de 10 zile de la sfârșitul lunii în care a atins sau depășit acest plafon;

iar la pct. 66 din HG nr. 44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal se precizează:

- (1) "În cazul în care o persoană este obligată să solicite înregistrarea în condițiile art. 153 alin. (1), (2), (4), (5) sau (7) din Codul fiscal, înregistrarea respectivei persoane se va considera valabilă începând cu:

- c) prima zi a lunii următoare celei în care persoana impozabilă solicită înregistrarea în cazurile prevăzute la art. 153 alin. (1) lit. b) și, după caz, la alin. (2) din Codul fiscal".

Textele legale susindicate nu condiționează obligația reclamantei de a înregistra în scopuri de TVA de împrejurarea colectării sau deducerii de TVA, de către reclamantă

Nefondat este și ultimul motiv de nelegălitare invocat de reclamantă, caracterul civil al tranzacțiilor imobiliare efectuate de reclamantă, neîncluzându-se în caracterul economic al activității reclamantei așa cum este reglementat de Codul fiscal.

Martorii audiați în cauză (declarațiile testimoniale, filele 194, 195 la dosar) nu au relatat o altă stare de fapt decât cea reținută de organele de inspecție fiscală, arătând că reclamanta a achiziționat terenuri pe care parțial le-a parcelat și le-a înstrăinat, pentru imobilul - teren din Brașov, strada

Fagurelui neincasând nici un preț, împrejurare contrară de actele notariale depuse la dosar (filele 142-144 la dosar).

Față de aceste considerente, acțiunea reclamantei

nefondată.

urmează a fi respinsă ca

PENTRU ACESTE MOTIVE
IN NUMELE LEGII
DECIDE:

Respinge acțiunea formulată de reclamanta
strada
Finanțelor Publice cu sediul în strada
Cu drept de recurs în 15 zile de la pronunțare.
Pronunțată în ședință publică, azi 19 Mai 2011

PREȘEDINTE

GREFFIER.

- ex. 4 -

▷ 780/2010